

UN VEÍ DE L'EIXAMPLE... Josep Maria Pou, actor i director artístic del Teatre Goya

Les mateixes taules que Josep Maria Pou mostra sobre l'escenari les manté com a urbanita. I és que la ciutat sí que és per a ell. No se'l troba mai al camp. Les quadrícules de l'Eixample guarden tot el que necessita per viure. Allà prepara el seu 'Sòcrates'.

«Necessito sentir que la vida passa per la porta de casa»

CARME ESCALES
BARCELONA

El 1944 acabava de finalitzar el rodatge de *Policías, en el corazón de la calle*, la sèrie emesa entre el 2000 i el 2003 a Antena 3 TV, i en què l'actor català interpretava l'inspector en cap Héctor Ferrer. Aquells quatre anys d'acció policíaca, amb molta filmació en exteriors entre els cotxes i el bullici dels carrers de Madrid, van saciar o, fins i tot, van sobrepassar Pou, que recuperava la calma a Barcelona. «Vaig acabar realment angoixat. Arribava a Barcelona i aquí em canviava l'ànim, em relaxava», recorda d'aquella època l'actor i també director artístic del Teatre Goya.

Va ser en un dels seus moments de calma barcelonina, fent temps al centre de la ciutat abans de volar a Nova York, on passaria un mes, quan Josep Maria Pou va trobar el pis on viu des d'aleshores, a l'Esquerra de l'Eixample. «Vaig veure l'anunci d'un pis en una façana, vaig tenir un pressentiment i vaig pujar a veure'l», explica. Hores després, una transferència bancària el comprometia amb la que avui és la seva llar.

El seu pis només podia tenir un embolcall: urbanisme. Sentir la vida sobre l'asfalt va fer bategar fortament el seu pressentiment. «Em sento absolutament metropolitana. Necessito l'asfalt en vena per una raó fonamental: m'agrada molt estar envoltat de vida, barrejar-me amb la gent. No podria viure on hagués d'agafar el cotxe per anar a comprar el pa o el diari. No tinc carnet i tinc tota la llibertat que vull. Sóc un usuari de taxi brutal, n'agafo uns quatre o cinc al dia i estic segur que em surt més barat que si tingués cotxe», reflexiona.

De la Gran Vía a la Gran Vía

La mudança de Pou a Barcelona deixava enrere 40 anys de vida madrilenya. Tancava la porta d'un pis a la Gran Vía de Madrid per obrir-ne una altra a la Gran Vía de Barcelona. «Necessito sentir que la vida passa per la porta de casa», expressa l'actor, que memoritza els seus guions caminant pels carrers del seu districte. En aquests moments, qualsevol se'l pot trobar portant a la mà el qua-

dern que recull les expressions que donaran vida al filòsof grec Sòcrates d'Atenes. Sota la direcció de Mario Gas, el seu *Sòcrates* s'estrenarà el 8 de juliol a Mèrida i, a partir del 15 d'aquell mateix mes, es podrà veure al teatre Romea de Barcelona, dins la programació del Grec. I més tard, al mateix teatre, novament a partir del 20 de setembre.

«Jo, que no em vaig voler treure el carnet de conduir, m'he passat la vida estudiant. Amb tot el que he memoritzat, podria haver-me tret

els estudis de notari o advocat», diu en broma aquest premi Nacional de teatre.

Gairebé 50 anys de teatre, amb obres d'un any i mig, dos o fins i tot tres anys en cartell –com *Arte*, de Yasmina Reza, dirigida per Josep Maria Flotats–, han obert tants camins a la ment de Pou com metres caminats a l'Eixample per retenir els seus textos o somriures que la seva cara coneguda dispara. «M'encanta el detall tan simpàtic, de connectar, simplement, a través d'un somriure. Ni tan sols una salutació, un simple somriure còmplice de qui et reconeix m'agrada, fins i tot més que els aplaudiments al teatre».

El carrer com a escola

«El carrer és –per Pou– una de les millors escoles d'interpretació. Des del xamfrà del Zian (Gran Vía amb Comte d'Urgell) disfruto veient passar la gent, alguns parlant en veu alta. Abans hauries pensat que estaven bojos, ara saps que deuen estar parlant per telèfon».

Al carrer, Pou estudia i observa. «Sóc un passejant de la ciutat», diu. I molt assidu a esmorzar, dinar i sopar en bars i restaurants del seu entorn. «El 90% de dinars i sopars els faig fora de casa», declara un fan de la cap i pota amb cigrons del restaurant Sepúlveda (al 173 d'aquest carrer). «El soroll del trànsit no em molesta. Per mi la vida està al centre de les ciutats. Els meus llocs de vacances són ciutats: Nova York, Londres, París, Tòquio...», diu. «La ciutat, i sobretot el seu centre, em dona tot el que necessito. Surto de casa, estiro el braç i tinc un taxi. En un radi de 50 metres tinc quatre quioscos, una dotzena de restaurants i cafeteries, puc anar a peu al Romea, al Goya, al Born, a Santa Maria del Mar i a diversos cines. Tinc cobertes les meves necessitats més urgents», assenyala.

¿Es mimetitzen i s'assemblen els veïns al seu barri tant com els gossos i els seus amos? «Doncs potser això té una explicació lògica. Hi ha veïnats que conviden a una certa forma de vestir i comportar-se. En aquest costat de l'Eixample s'hi respira una sensació de llibertat total. És com una olla on es barreja gent d'aquí i d'allà, molts vénen a fer gestions, els veus amb papers», comenta de camí al seu gimnàs. Al Holmes Place (Balma, 44) l'espera el seu dietista. ≡

RICARD CUGAT

Urgell-Gran Vía «Premsa i café són la meua meditació»

«AQUEST XAMFRÀ ÉS UN MIRADOR FANTÀSTIC. I EL BAR ZIAN, L'EXTENSIÓ DE LA MEVA CUINA I MENJADOR». LUIS, EL CAMBRER, JA CONEIX ELS SEUS GUSTOS

Estudiar el guió Passos a les sabates de Sòcrates

«ÉS INCREÏBLE COM FUNCIONA LA NEMOTÈCNIA. A VEGADES A L'ESCENARI RECREO UNA IMATGE DEL CARRER ON VAIG RETENIR UN TEXT, I VE TOT»

Mercat de Sant Antoni «Meravella d'edifici»

«DE PETIT VENIA A COMPRAR AQUÍ AMB LA MEVA MARE DES DE MOLLET. ERA COM UN SOC ORIENTAL. TANT DE BO NO EL FACIN ATRACCIÓ TURÍSTICA»

Joaquim Costa, 68 «Moltes hores de reunions»

DES DEL 2008, POU ÉS RESPONSABLE ARTÍSTIC DEL TEATRE GOYA, QUE ARA TÉ EN CARTELL 'LA PARTIDA', OBRA QUE DIRIGEIX JULIO MANRIQUE

Cines Méliès Admirable selecció de reestrenes

AL 102 DE VILLARROEL, L'ACTOR TÉ UNA CITA SETMANAL. «ÉS COM UNA PETITA FILMOTECA. AQUÍ VEIG TOTES LES PEL·LÍCULES BONES QUE EM VAIG PERDRE»